

Sygn. akt VU 6115/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Magdalena Marczyńska

Protokolant stażysta Emilia Łopatowska

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku J. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o emeryturę górniczą

na skutek odwołania J. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 21 maja 2014 r. sygn. (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VU 6115/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 maja 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił wnioskodawcy J. C. przyznania prawa do emerytury górniczej wskazując, że nie spełnił on warunków do jej uzyskania. Organ rentowy stwierdził, że wnioskodawca nie udowodnił żadnego okresu pracy górniczej. Wnioskodawcy nie zaliczono do pracy górniczej okresów od 15 maja 1981 roku do 28 lutego 1989 roku oraz od 1 lipca 1994 roku do nadal, gdyż stanowiska: kierowca, kierowca-mechanik, kierowca prowadzący samochód ciężarowy powyżej 3,5 tony i kierowca samochodów ciężarowych członowych powyżej 20 ton nie figurują w załączniku nr 2 do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 roku w sprawie określenia niektórych stanowisk pracy górniczej oraz stanowisk pracy zaliczanej w wymiarze półtorakrotnym przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury lub renty.

Powyższą decyzję zaskarżył pełnomocnik wnioskodawcy w dniu 30 czerwca 2014 roku, wnosząc o jej zmianę i przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury górniczej, a także o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu odwołania podniósł, że wnioskodawca w okresach wskazanych w decyzji, to jest od 15 maja 1981 roku do 28 lutego 1989 roku oraz od 1 lipca 1994 roku do nadal jest zatrudniony na odkrywce kopalni węgla brunatnego przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń wydobywczych obsługując pojazdy ciężarowe o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 tony wraz z zamontowanymi na nich środkami technicznym w postaci żurawi i żurawi przenośnych typu (...), a co za tym idzie zasadne jest przyjęcie, że wykonywał wówczas pracę górniczą w rozumieniu art. 50c ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach

z FUS, wskazaną pod poz. 6 załącznika nr 2 do ww. rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 roku.

ZUS wnosił o oddalenie odwołania.

Postanowieniem z dnia 5 sierpnia 2014 roku w sprawie VIII U 1528/14 Sąd Okręgowy w Gliwicach stwierdził swoją niewłaściwość do rozpoznania niniejszej sprawy i przekazał ją do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Piotrkowie Tryb. – Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zgodnie z właściwością miejscową i rzeczową.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił co następuje:

J. C., urodzony w dniu (...), wystąpił w dniu 25 marca 2014 roku z wnioskiem o przyznanie prawa do emerytury górniczej. Wnioskodawca nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

(dowód: wniosek o emeryturę k. 2-5 w aktach ZUS)

ZUS nie zaliczył wnioskodawcy do pracy górniczej żadnych okresów zatrudnienia.

(okoliczność niesporna)

Od dnia 15 maja 1981 roku do chwili obecnej J. C. zatrudniony jest w (...) w R., obecnie (...) S.A. Oddział Kopalnia (...) z siedzibą w R..

(dowód: świadectwo wykonywania pracy górniczej k. 8 w aktach ZUS)

W umowach o pracę z dnia 15 maja 1981 roku i 28 maja 1981 roku oraz angażach wystawianych wnioskodawcy od 15 maja 1981 roku pracodawca wskazywał, że pracował on na następujących stanowiskach:

- od 15 maja 1981 roku do 31 stycznia 1993 roku jako kierowca (oddział rs-3);
- od 1 lutego 1993 roku do 30 kwietnia 1999 roku jako kierowca – mechanik (oddział rs-3);
- od 1 maja 1999 roku do 31 lipca 2005 roku jako kierowca prowadzący samochód ciężarowy powyżej 3,5 tony (oddział rs-3);
- od 1 sierpnia 2005 roku do 16 listopada 2006 roku jako kierowca samochodów ciężarowych członowych powyżej 20 ton (oddział rs-3);
- od 17 listopada 2006 roku do chwili obecnej jako kierowca-operator sprzętu technicznego na odkrywce (oddział rs-3).

(dowód: umowy o pracę z dnia 15 maja 1981 roku k. 1 i z dnia 28 maja 1981 roku k. 5, angaże k. 6, 7, 8, 10, 11, 12, 13, 14, 16, 18, 19, 20, 22, 25, 28, 30, 31, 50, 54, 59, 61, 63, 65, 68, 71, 74, 77, 78, 82 i 84 część B w aktach osobowych wnioskodawcy)

Powołana przez pracodawcę wnioskodawcy Komisja Weryfikacyjna na posiedzeniu w dniu 27 lutego 2014 roku określiła, że wnioskodawca w okresie od dnia 15 maja 1981 roku do 28 lutego 1989 roku oraz od 1 lipca 1994 roku do 31 grudnia 1998 roku pracował jako kierowca – operator samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce, tj. na stanowisku wymienionym pod poz. 6 załącznika nr 2 rozporządzenia. Jako podstawę ww. ustalenia wskazała treść angaży znajdujących się w aktach osobowych wnioskodawcy oraz potwierdzeń Członków Komisji.

(dowód: protokół z posiedzenia Komisji Weryfikacyjnej k. 26 w aktach ZUS)

W dniu 11 marca 2013 roku pracodawca wystawił wnioskodawcy świadectwo wykonywania pracy górniczej, w którym wskazał, że w okresie zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał on pracę górniczą:

- od 15 maja 1981 roku do 28 lutego 1989 roku na stanowisku kierowcy –operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce, wymienionym w załączniku nr 2, poz. 6 rozporządzenia MPiPS z dnia 23 grudnia 1994 roku;

- od 1 lipca 1994 roku do nadal roku na stanowisku kierowcy – operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce, wymienionym w załączniku nr 2, poz. 6 rozporządzenia MPiPS z dnia 23 grudnia 1994 roku.

(dowód: świadectwo wykonywania pracy górniczej k. 8 w aktach ZUS)

W (...) B. wnioskodawca początkowo jeździł wywrotką, którą woził kamienie, głazy, duże bryły węgla i ziemi na miejsca składowe, które znajdowały się na terenie wkopu. Zdarzało się także, że w razie awarii (...)tu wnioskodawca jeździł samochodem ciężarowym z platformą skrzyniową i dowoził do tego układu czerpaki, płyty gąsienicowe przekładnie. Przewoził także z zaplecza pompy i rury do budowy przepompowni i zbiorników wodnych. Wreszcie wnioskodawca woził wywrotką piasek i tłuczeń na drogi dojazdowe na terenie wkopu. Sporadycznie wnioskodawca jeździł także pługopiaskarką.

Od 1992 roku wnioskodawca jeździł (...) powyżej 20 ton z zamontowanym żurawiem (tzw. żurawik). Samochodem tym dowoził z zaplecza części zamienne do koparek wielonaczyniowych lub zwałowarek i wykonywał wyładunek, a następnie montaż tych części.

Od 1995 roku wnioskodawca obsługiwał i obsługuje nadal żuraw samojezdny kołowy, którym montuje elementy w koparkach wielonaczyniowych i zwałowarkach. Uczestniczy w wymianach części i naprawach tych koparek i zwałowarek.

Wszystkie wskazane wyżej prace wnioskodawca wykonywał na terenie odkrywki. Wnioskodawca nigdy nie był mechanikiem.

(dowód: częściowo zeznania świadków W. M., T. N. i Z. S. k. 57 odwrót, 58, 60, częściowo zeznania wnioskodawcy k. 59, 60 w aktach sprawy; wniosek o nadanie stopnia górniczego k. 26 – w aktach osobowych część (...); częściowo oświadczenie wnioskodawcy k. 3, część C w aktach osobowych wnioskodawcy)

Sąd Okręgowy ocenił i zważył co następuje :

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Przesłanki nabycia prawa do emerytury górniczej określa ustawa z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 1440 ze zm.), zwanej dalej ustawą. Zgodnie z art. 50 a ust. 1 ustawy górnicza emerytura przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) ukończył 55 lat życia;
- 2) ma okres pracy górniczej wynoszący łącznie z okresami pracy równorzędnej co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, w tym co najmniej 10 lat pracy górniczej określonej w art. 50c ust. 1;
- 3) nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego albo złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Wiek emerytalny wymagany od pracowników: kobiet mających co najmniej 20 lat, a mężczyzn co najmniej 25 lat pracy górniczej i równorzędnej, w tym co najmniej 15 lat pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust. 1, wynosi 50 lat (art. 50 a ust. 2).

Przepis z art. 50b ustawy stanowi, że przy ustalaniu prawa do emerytury górniczej uwzględnia się okresy pracy górniczej i pracy równorzędnej z pracą górniczą, będące okresami składkowymi lub nieskładkowymi w rozumieniu ustawy, z tym że okresy pracy górniczej i pracy równorzędnej z pracą górniczą uwzględnia się, jeżeli praca ta wykonywana była co najmniej w połowie wymiaru czasu pracy. Z kolei w myśl art. 50 c ust. 1 pkt 4 ustawy za pracę górniczą uważa się zatrudnienie na odkrywce w kopalniach siarki i węgla brunatnego przy ręcznym lub zmechanizowanym urabianiu, ładowaniu oraz przewozie nadkładu i złoża, przy pomiarach w zakresie miernictwa górniczego oraz przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń wydobywczych, a także w kopalniach otworowych siarki oraz w przedsiębiorstwach i innych podmiotach wykonujących roboty górnicze dla kopalń siarki i węgla brunatnego, na stanowiskach określonych w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki i ministrem właściwym do spraw Skarbu Państwa.

Rozporządzeniem, o którym mowa wyżej, jest rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 roku w sprawie określenia niektórych stanowisk pracy górniczej oraz stanowisk pracy zaliczanej w wymiarze półtorakrotnym przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury lub renty (Dz. U. z 1995r., nr 2, poz. 8), zwane dalej rozporządzeniem. Zachowało ono moc na podstawie art. 194 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zakresie, w jakim jego przepisy nie są sprzeczne z przepisami tej ustawy.

Nie powinno budzić wątpliwości, iż oceniając, czy ubezpieczony wykonywał prace górniczą, nie można skupiać się wyłącznie na nazwie zajmowanego przez niego stanowiska pracy, ale należy badać, jakie czynności wykonywał on w okresie, który poddawany jest badaniu. Tym samym nie ma jednak również decydującego znaczenia dokonana przez pracodawcę kwalifikacja zajmowanego przez konkretnego pracownika stanowiska, jak i ewentualna zmiana tej kwalifikacji na podstawie protokołu komisji weryfikacyjnej. O uznaniu pracy za pracę górniczą w rozumieniu omawianych przepisów nie decyduje bowiem treść wymienionych dokumentów, ale charakter czynności faktycznie wykonywanych przez pracownika (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 25 marca 1998 roku, II UKN 570/97, OSNAPiUS 1999/6/213, z dnia 22 marca 2001 roku, II UKN 263/00, OSNAPiUS 2002/22/553).

Jak zauważył Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 28 kwietnia 2010 roku (I UK 339/09, LEX nr 607444), zasady nabywania prawa do emerytur górniczych odbiegają od zasad obowiązujących powszechnie, co wynika z charakteru pracy górniczej, angażującej we wzmożonym stopniu siły fizyczne i psychiczne zatrudnionych. Z tego powodu ustalając ogólne zasady nabywania prawa do górniczej emerytury ustawodawca z jednej strony uznał, że do zaliczenia pracy górniczej do okresu, od którego zależy nabycie prawa do emerytury wystarczające jest, jeżeli praca ta była wykonywana co najmniej w połowie wymiaru czasu pracy (przytoczony art. 50b ustawy), z drugiej natomiast - uznał za pracę na odkrywce w kopalniach siarki i węgla brunatnego tylko zatrudnienie łączące się z wykonywaniem czynności o określonym charakterze i na wyszczególnionych w rozporządzeniu stanowiskach pracy. Jest to w pełni uzasadnione, jeśli uwzględni się, że charakter zatrudnienia na odkrywce. Z uwagi na warunki jego wykonywania i stopień bezpieczeństwa, wpływające na obciążenie fizyczne i psychiczne, nie może równać się ona z charakterem zatrudnienia pod ziemią. Dlatego też przepisy normujące zasady nabywania prawa do emerytury górniczej muszą być wykładane ściśle, przede wszystkim przy uwzględnieniu ich wykładni gramatycznej, zaś dla oceny charakteru pracy górniczej nie mogą mieć decydującego znaczenia ani zakładowe wykazy stanowisk, ani protokoły komisji weryfikacyjnej kwalifikujące określone zatrudnienie jako pracę górniczą. Z brzmienia cytowanego art. 50c ust. 1 pkt 4 omawianej ustawy wynika bowiem, że w jego rozumieniu pracą górniczą jest wyłącznie zatrudnienie przy pracach bezpośrednio łączących się z procesami związanymi z wydobywaniem kopalni, polegającymi na pozyskiwaniu złóż siarki i węgla brunatnego na odkrywce, a zatem zatrudnienie przy pracach ściśle górniczych, do których zaliczono roboty górnicze przy urabianiu i ładowaniu (w tym strzałowe i odwadniające), roboty transportowe przy przewozie nadkładu i złoża, miernicze oraz bieżące prace konserwacyjne utrzymujące sprawność techniczną agregatów i urządzeń wydobywczych. W konsekwencji, ani rozporządzenie wykonawcze, ani tym bardziej wewnętrzne zarządzenia pracodawcy nie mogą przyznawać ubezpieczonym większych uprawnień niż uczynił to ustawodawca.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że o uznaniu zatrudnienia jako pracy górniczej nie przesądza nazwa stanowiska, użyta w wydanym przez pracodawcę świadectwie wykonywania pracy górniczej, odpowiadająca nomenklaturze zawartej w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej, lecz pozytywna weryfikacja dokumentu pod kątem zgodności rzeczywiście wykonywanej przez pracownika pracy z ustawowymi wymaganiami (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2010 roku, I UK 30/10, LEX nr 590314).

W niniejszej sprawie organ rentowy stwierdził, że wnioskodawca, który w dniu (...) roku ukończył 50 lat i nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, nie dokumentował żadnego okresu pracy górniczej i równorzędnej, co skutkowało koniecznością odmowy przyznania mu prawa do emerytury górniczej.

Tymczasem dla nabycia prawa do emerytury górniczej wnioskodawca powinien wykazać co najmniej 25 lat pracy górniczej i równorzędnej, w tym co najmniej 15 lat pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust. 1 (art. 50a ust. 2).

Organ rentowy stwierdził, że wnioskodawca nie wykonywał takiej pracy w okresach poświadczonych w wystawionym wnioskodawcy świadectwie wykonywania pracy górniczej, to jest od 15 maja 1981 roku do 28 lutego 1989 roku oraz od 1 lipca 1994 roku do nadal albowiem stanowiska kierowca, kierowca-mechanik, kierowca prowadzący samochód ciężarowy powyżej 3,5 tony i kierowca samochodów ciężarowych członowych powyżej 20 ton nie figurują w załączniku nr 2 do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 roku w sprawie określenia niektórych stanowisk pracy górniczej oraz stanowisk pracy zaliczanej w wymiarze półtorakrotnym przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury lub renty. Natomiast od dnia 17 listopada 2006 roku wnioskodawca, pomimo przypisanego mu stanowiska kierowcy operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce wykonuje te same czynności, co w poprzednio, przed zmianą nazwy stanowiska pracy. Mianowicie, jak podniósł organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie, wnioskodawca w ww. spornych okresach zatrudnienia kierował samochodami ciężarowymi o dopuszczalnej masie powyżej 3,5 tony, a sprzęt, którym kierował był wykorzystywany do prac transportowych na terenie całej odkrywki.

Natomiast pełnomocnik wnioskodawcy twierdził, że praca wykonywana przez skarżącego w ww. okresach to praca, która figuruje w załączniku nr 2 pod poz. 6 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 roku w sprawie określenia niektórych stanowisk pracy górniczej oraz stanowisk pracy zaliczanej w wymiarze półtorakrotnym przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury lub renty, to jest, że jest to praca na stanowisku kierowcy – operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce.

W świetle dokonanych powyżej rozważań należy przede wszystkim odnieść się do weryfikacji stanowiska pracy wnioskodawcy przeprowadzonej przez Komisję Weryfikacyjną powołaną u pracodawcy. Komisja ta, w ocenie Sądu Okręgowego, przede wszystkim nieprawidłowo określiła stanowiska pracy wnioskodawcy, wynikające z angaży. Wskazała ona mianowicie, że wnioskodawca w znajdujących się w aktach osobowych angażach miał w okresie od 1 lutego 1993 roku do 30 czerwca 1997 roku przypisane stanowisko kierowcy – mechanika, a następnie od 1 lipca 1997 roku do 31 lipca 2005 roku – stanowisko kierowcy samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony. Tymczasem z angaży znajdujących się w aktach osobowych wnioskodawcy wynika, że stanowisko kierowcy – mechanika wnioskodawca miał przypisane od dnia 1 lutego 1993 roku do dnia 30 kwietnia 1999 roku. Zmiana nazwy stanowiska pracy na kierowcę prowadzącego stale samochody ciężarowe powyżej 3,5 tony nastąpiła od dnia 1 maja 1999 roku na podstawie angażu z dnia 24 maja 1999r. A jeszcze w angażu z dnia 16 listopada 1998 roku określono stanowisko pracy wnioskodawcy jako kierowca - mechanik. Ponadto nie wiadomo, dlaczego Komisja ta stwierdziła, że wnioskodawca w okresie od dnia 15 maja 1981 roku do 28 lutego 1989 roku oraz od 1 lipca 1994 roku do 31 grudnia 1998 roku pracował jako kierowca – operator samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce, tj. na stanowisku wymienionym pod poz. 6 załącznika nr 2 rozporządzenia. Jako podstawę ww. ustalenia Komisja ta wskazała treść angaży znajdujących się w aktach osobowych wnioskodawcy, które nie wskazywały przecieź na wykonywanie przez wnioskodawcę ww. prac oraz treść potwierdzeń Członków Komisji. Komisja ta nie powołała natomiast żadnych innych dokumentów, czy też oświadczeń świadków. Pominęła ona także treść znajdującego się w aktach osobowych wnioskodawcy wniosku o nadanie stopnia górniczego z dnia 30 lipca 1998 roku, w którym Szttygar Oddziałowy, opisując zatrudnienie wnioskodawcy, stwierdził, że wnioskodawca od 1995 roku pracuje jako operator żurawia samochodowego i pomimo

krótkiego stażu pracy w tym charakterze jest jednym z lepszych operatorów. Skąd zatem w protokole Komisji data 1 lipca 1994 roku jako rozpoczęcie (po kilkuletniej przerwie) przez wnioskodawcę pracy „kierowcy – operatora samochodowego sprzętu technicznego” nie sposób na podstawie protokołu tej Komisji stwierdzić. Nie sposób także na podstawie tego protokołu stwierdzić, dlaczego Komisja ta uznała, że wnioskodawca wykonywał pracę górniczą od dnia 15 maja 1981 roku do 28 lutego 1989 roku.

Mając na uwadze powyższe zastrzeżenia do ustaleń poczynionych przez Komisję Weryfikacyjną, Sąd Okręgowy uznał, że ustaleń tej Komisji nie można uznać za wiarygodne. Ustaleń w zakresie prac wykonywanych przez wnioskodawcę w spornych okresach Sąd Okręgowy poczynił zatem na podstawie częściowo zeznań świadków W. M., T. N. i Z. S. oraz częściowo zeznań wnioskodawcy i jego oświadczenia z dnia 7 stycznia 2014 roku, znajdującego się w aktach osobowych, a także na podstawie dowodu z dokumentu wniosku o nadanie stopnia górniczego.

Z dowodów tych wynika, że w (...) B. wnioskodawca początkowo jeździł wywrotką, którą woził kamienie, głązy, kruszywa, tłuczeń, piasek, pyły węglowe na miejsca składowe, które znajdowały się na terenie wkopu. Sporadycznie wnioskodawca jeździł także pługopiaskarką. Od 1992 roku wnioskodawca obsługiwał (...) powyżej 20 ton z zamontowanym żurawiem (tzw. żurawik). Samochodem tym dowoził części zamienne do koparek wielonaczyniowych, takie jak np. zestawy krążnikowe, skrobaki gumowe, fartuchy gumowe i płyty gąsienicowe i wykonywał wyładunek i załadunek tych części. Od 1995 roku wnioskodawca obsługiwał i obsługuje nadal żuraw samojezdny kołowy, którym montuje elementy w koparkach wielonaczyniowych i zwałowarkach. Wprawdzie wnioskodawca twierdził, że żuraw ten obsługuje od 1994 roku (a świadkowie konkretnych dat, kiedy wnioskodawca zaczął obsługiwać tzw. żurawik, a następnie żuraw samojezdny nie potrafili wskazać), jednakże to zeznanie wnioskodawcy pozostaje w sprzeczności ze znajdującym się w aktach osobowych wnioskiem o nadanie stopnia górniczego. Wynika z niego, że żuraw wnioskodawca zaczął obsługiwać w roku 1995 roku, przy czym konkretnej daty we wniosku tym nie ma.

W ocenie Sądu Okręgowego spośród wskazanych wyżej okresów zatrudnienia jedynie okres zatrudnienia na stanowisku operatora żurawia samojezdnego kołowego (tj. od 1995 roku do nadal) może zostać zaliczony do pracy górniczej, o której mowa w załączniku nr 2, poz. 6 ww. rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 roku.

Nie powinno bowiem budzić wątpliwości, iż pojęcie operatora wskazane pod poz. 6 załącznika Nr 2 zakłada wymóg nie transportowania, ale obsługiwania sprzętu pomocniczego i technologicznego. Transport wymieniony jest jedynie w poz. 6, w której wymieniono kierowcę – operatora samochodowego sprzętu technicznego, a zatem osobę, która łączy obowiązki sprzętu i jego operatora. Kierowca zaś jakiegokolwiek pojazdu, obojętnie, czy samochodu, czy ciągnika nie jest w omawianym załączniku w ogóle wymieniony, a zatem praca na stanowisku kierowcy nie może zostać uznana za pracę górniczą (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 23 sierpnia 2012 roku, III A Ua 2749/11, LEX nr 1236536). I to nawet, gdy na pojeździe tym zamontowany jest sprzęt w postaci żurawia. A przy zaliczeniu do pracy górniczej jedynie okresu zatrudnienia na stanowisku operatora żurawia samojezdnego (od 1995 roku) wnioskodawca nie legitymuje się 25 - letnim stażem pracy górniczej.

Mając na uwadze powyższe, uznać należy, że wnioskodawca nie wykazał w niniejszym procesie wszystkich przesłanek przyznania prawa do emerytury górniczej.

I dlatego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w wyroku.